Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta komora)

z 15. júla 2015*

„Hospodárska súťaž — Kartely — Európsky trh s predpínacou oceľou — Určenie cien, rozdelenie trhu a výmena citlivých obchodných informácií — Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ — Spolupráca počas správneho konania — Článok 139 písm. a) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu“

Vo veci T-406/10,

Emesa-Trefilería, SA, so sídlom v Arteixo (Španielsko),

Industrias Galycas, SA, so sídlom vo Vitorii (Španielsko),

v zastúpení: A. Creus Carreras a A. Valiente Martin, advokáti,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne V. Bottka a F. Castilla Contreras, neskôr V. Bottka a A. Biolan, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci M. Gray, barrister,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Rada Európskej únie, v zastúpení: F. Florindo Gijón a R. Liudvinaviciute-Cordeiro, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie a zmenu rozhodnutia Komisie K(2010) 4387 v konečnom znení z 30. júna 2010 týkajúceho sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38.344 – Predpínacia oceľ), zmeneného a doplneného rozhodnutím Komisie K(2010) 6676 v konečnom znení z 30. septembra 2010 a rozhodnutím Komisie K(2011) 2269 v konečnom znení zo 4. apríla 2011,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora),

v zložení: predseda komory S. Frimodt Nielsen (spravodajca), sudcovia F. Dehousse a A. M. Collins,

tajomník: S. Spyropoulos, referentka,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. júna 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok[1] *[omissis]*

Posúdenie Všeobecným súdom

113 Prvý žalobný dôvod sa v podstate zakladá na tom, že konanie v oblasti porušení práva hospodárskej súťaže je protiprávne vo vzťahu k článku 6 EDĽP a článku 47 Charty základných práv, keďže vzhľadom na to, že ide o konanie trestnej povahy, Komisii nemožno súčasne zveriť vyšetrovacie, akuzačné a rozhodovacie funkcie, v rámci ktorých ukladá sankciu, bez toho, aby Všeobecný súd vykonal úplnú kontrolu uvedených rozhodnutí, k čomu v prejednávanej veci podľa žalobkýň nedošlo.

Pripomenutie zásad

114 Treba pripomenúť, že Súdny dvor vo svojom rozsudku Schindler Holding a i./Komisia, už citovanom v bode 69 vyššie (EU:C:2013:522), rozhodol:

„33. Na rozdiel od tvrdenia odvolateliek skutočnosť, že rozhodnutia ukladajúce pokuty v oblasti hospodárskej súťaže sú prijímané Komisiou, nie je sama osebe v rozpore s článkom 6 EDĽP, ako ho vykladá Európsky súd pre ľudské práva. V tejto súvislosti treba uviesť, že vo svojom už citovanom rozsudku A. Menarini Diagnostics v. Taliansko týkajúcom sa sankcie, ktorú uložil taliansky orgán ochrany hospodárskej súťaže z dôvodu podobných protisúťažných praktík ako praktík vytýkaných odvolateľkám, Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že vzhľadom na výšku uloženej pokuty patrila sankcia z dôvodu jej prísnosti do oblasti trestného práva.

34. V bode 58 uvedeného rozsudku však pripomenul, že zverenie úlohy stíhať a sankcionovať porušenia pravidiel hospodárskej súťaže správnym orgánom nie je nezlučiteľné s EDĽP, ak dotknutá osoba môže napadnúť akékoľvek rozhodnutie, ktoré bolo proti nej prijaté, na súde poskytujúcom záruky stanovené v článku 6 EDĽP.

35. Európsky súd pre ľudské práva v bode 59 svojho už citovaného rozsudku A. Menarini Diagnostics v. Taliansko spresnil, že dodržiavanie článku 6 EDĽP nevylučuje, aby v konaní správnej povahy bol ‚trest' najskôr uložený správnym orgánom. Predpokladá však, že rozhodnutie správneho orgánu, ktoré samo osebe nespĺňa podmienky stanovené v článku 6 ods. 1 EDĽP, bude následne preskúmané súdnym orgánom s neobmedzenou právomocou. Medzi charakteristickými črtami, ktorými sa vyznačuje taký orgán, je aj možnosť zmeniť akúkoľvek časť rozhodnutia vydaného orgánom nižšieho stupňa tak zo skutkového, ako aj z právneho hľadiska. Súdny orgán musí mať najmä právomoc rozhodovať o všetkých skutkových a právnych otázkach, ktoré sú relevantné v spore, o ktorom rozhoduje.

36. Pri rozhodovaní o zásade účinnej súdnej ochrany, čo je všeobecná zásada práva Únie vyjadrená v súčasnosti v článku 47 Charty základných práv a zodpovedajúca v práve Únie článku 6 ods. 1 EDĽP, Súdny dvor rozhodol, že okrem preskúmania zákonnosti podľa Zmluvy o FEÚ má súd Únie aj neobmedzenú súdnu právomoc, ktorú mu priznáva článok 31 nariadenia č. 1/2003 v súlade s článkom 261 ZFEÚ a ktorá ho oprávňuje nahradiť posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo penále (rozsudok z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, [C-386/10 P, Zb., EU:C:2011:815,] bod 63).

1 — Uvádzajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

37. Pokiaľ ide o preskúmanie zákonnosti, Súdny dvor pripomenul, že súd Únie musí túto právomoc vykonať na základe skutočností, ktoré predložil žalobca na podporu svojich žalobných dôvodov, a nemôže sa v snahe vyhnúť sa vykonaniu podrobného vecného a právneho preskúmania opierať o mieru voľnej úvahy Komisie, a to ani pokiaľ ide o výber zohľadnených dôkazov pri uplatňovaní kritérií uvedených v usmerneniach z roku 1998, ani pokiaľ ide o hodnotenie týchto dôkazov (rozsudok Chalkor/Komisia, [EU:C:2011:815,] bod 62).

38. Preskúmanie upravené Zmluvami teda predpokladá, že súd Únie uskutoční tak právne, ako aj vecné preskúmanie a že má právomoc posúdiť dôkazy, zrušiť napadnuté rozhodnutie a zmeniť výšku pokút, na základe čoho Súdny dvor rozhodol, že sa nezdá, že preskúmanie zákonnosti podľa článku 263 ZFEÚ, doplnené neobmedzenou súdnou právomocou, pokiaľ ide o sumu pokuty podľa článku 31 nariadenia č. 1/2003, by bolo v rozpore s požiadavkami zásady účinnej súdnej ochrany, ktorá je v súčasnosti zakotvená v článku 47 Charty základných práv (rozsudok Chalkor/Komisia, [EU:C:2011:815,] bod 67).“

115 Okrem toho absencia *ex offo* preskúmania celého sporného rozhodnutia neporušuje zásadu účinnej súdnej ochrany. Na účely rešpektovania tejto zásady nie je nevyhnutné, aby Všeobecný súd, ktorý je síce povinný odpovedať na predložené žalobné dôvody a vykonať právne aj vecné preskúmanie, bol tiež povinný *ex offo* opätovne prešetriť celý spis (rozsudky z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, Zb., EU:C:2011:815, bod 66, a z 26. októbra 2013, Kone a i./Komisia, C-510/11 P, EU:C:2013:696, bod 32).

116 Pokiaľ ide o relatívnu pôsobnosť zrušujúcich rozsudkov, Súdny dvor opakovane rozhodol, že rozhodnutie prijaté v oblasti hospodárskej súťaže vo vzťahu k viacerým podnikom, hoci bolo vypracované a uverejnené vo forme jedného rozhodnutia, treba analyzovať ako súhrn individuálnych rozhodnutí, ktoré vo vzťahu ku každému z podnikov, ktoré sú ich adresátmi, konštatujú spáchané porušenie alebo porušenia a ktorými sa im prípadne ukladá pokuta (rozsudky zo 14. septembra 1999, Komisia/AssiDomän Kraft Products a i., C-310/97 P, Zb., EU:C:1999:407, bod 49 a nasl., a z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb., EU:C:2002:582, bod 100).

117 Vo svojom rozsudku z 11. júla 2013, Team Relocations a i./Komisia (C-444/11 P, EU:C:2013:464), Súdny dvor rozhodol, že pokiaľ by sa adresát rozhodnutia rozhodol podať žalobu o neplatnosť, súd Únie rozhoduje len o častiach rozhodnutia, ktoré sa ho týkajú, kým tie časti, ktoré sa týkajú iných adresátov, nie sú predmetom sporu, ktorý bol súdu Únie predložený na rozhodnutie, avšak s výhradou osobitných okolností, pričom odkázal v tomto ohľade na svoj rozsudok z 22. januára 2013, Komisia/Tomkins (C-286/11 P, Zb., EU:C:2013:29, body 43 a 49).

118 Na doplnenie, v dôsledku toho ostáva rozhodnutie záväzné voči adresátom, ktorí nepodali žalobu o neplatnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, už citovaný v bode 116 vyššie, EU:C:2002:582, bod 100).

119 Navyše sa rozhodlo, že procesné záruky, ktoré musia byť súčasťou konania v oblasti porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, neukladajú Komisii povinnosť vytvoriť takú vnútornú organizáciu, aby sa zabránilo, aby jeden a ten istý úradník mohol konať v tej istej veci ako vyšetrovateľ a spravodajca (pozri rozsudok z 11. marca 1999, Aristrain/Komisia, T-156/94, Zb., EU:T:1999:53, bod 26 a citovanú judikatúru).

120 Súdny dvor okrem iného rozhodol, že nič nebráni tomu, aby členovia Komisie poverení prijatím rozhodnutia, ktorým sa ukladajú pokuty, boli informovaní o výsledkoch vypočutia osobami, ktoré Komisia splnomocnila na tento účel (rozsudok z 15. júla 1970, Buchler/Komisia, 44/69, Zb., EU:C:1970:72, body 19 až 23).

O dôvodnosti prvého žalobného dôvodu

121 Dňa 18. decembra 2013 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 rozhodol položiť žalobkyniam písomne otázku týkajúcu sa prípadných dôsledkov rozsudku Schindler Holding a i./Komisia, už citovaného v bode 69 vyššie (EU:C:2013:522), na prvý žalobný dôvod. Žalobkyne na túto žiadosť odpovedali 30. januára 2014.

122 Žalobkyne pri tejto príležitosti uviedli, že bez ohľadu na rozsudok Schindler Holding a i./Komisia, už citovaný v bode 69 vyššie (EU:C:2013:522), naďalej trvajú na svojom prvom žalobnom dôvode (pozri bod 111 vyššie).

123 Na druhej strane je namieste vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bode 114 a nasl. vyššie zamietnuť všetky výhrady založené na nezlučiteľnosti s článkom 6 EDĽP a článkom 47 Charty základných práv konania vedeného Komisiou v oblasti kartelov, ako ho upravuje nariadenie č. 1/2003, ako aj výhrady založené na neexistencii neobmedzenej právomoci pri preskúmaní, ktorú v tejto oblasti uplatňuje Všeobecný súd.

124 Judikatúra pripomenutá v bode 115 vyššie vedie tiež k zamietnutiu výhrad založených na neexistencii preskúmania *ex offo* celého sporného rozhodnutia Všeobecným súdom.

125 Tiež je potrebné zamietnuť argumentáciu žalobkýň, podľa ktorej v podstate absencia účinkov *erga omnes* rozsudkov, ktorými sa zrušuje individuálne rozhodnutie v oblasti hospodárskej súťaže ukladajúce pokutu jeho adresátovi, je nezlučiteľná s požiadavkou úplného preskúmania zo strany Všeobecného súdu a robí celé konanie uplatňované Komisiou a Všeobecným súdom nezlučiteľné s požiadavkami článku 6 ods. 1 EDĽP.

126 V prvom rade treba pripomenúť, že zrušenie individuálneho rozhodnutia má účinok *erga omnes* a platí pre všetkých, ale podľa judikatúry pripomenutej v bode 116 vyššie nemajú z neho prospech všetci – na rozdiel od zrušenia všeobecne záväzného aktu – avšak s výhradou určitých osobitných okolností (rozsudok Komisia/Tomkins, už citovaný v bode 117 vyššie, EU:C:2013:29, body 43 a 49). Rozsudok zrušujúci rozhodnutie, ktoré je súčasťou súboru individuálnych rozhodnutí v rámci konania vedeného Komisiou v oblasti kartelov, môže preto mať za určitých okolností určité dôsledky na iných adresátov než len žalobcu v konaní, ktoré viedlo k tomuto zrušujúcemu rozsudku.

127 V druhom rade je nutné konštatovať, že v rozsudku Schindler Holding a i./Komisia, už citovanom v bode 69 vyššie (EU:C:2013:522) Súdny dvor potvrdil zlučiteľnosť všetkých konaní vedených Komisiou a Všeobecným súdom v oblasti kartelov s článkom 6 EDĽP a článkom 47 Charty základných práv. Tento záver preto nemožno spochybniť tvrdeniami žalobkýň, podľa ktorých Všeobecný súd nevykonáva úplné preskúmanie rozhodnutia Komisie v prípade absencie účinku *erga omnes* jeho zrušujúcich rozsudkov, keďže Súdny dvor nevyhnutne zohľadnil ustálenú judikatúru pripomenutú v bodoch 116 až 118 vyššie, keď rozhodol vo veci, ktorá skončila rozsudkom Schindler Holding a i./Komisia, už citovaným v bode 69 vyššie (EU:C:2013:522).

128 Nakoniec v treťom rade a pre prípad potreby je namieste pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry súdu Únie v nijakom prípade neprináleží, aby nahrádzal normotvornú moc Únie s cieľom pristúpiť k zmene systému opravných prostriedkov a postupov stanovených Zmluvou [pozri rozsudok z 21. apríla 2005, Holcim (Deutschland)/Komisia, T-28/03, Zb., EU:T:2005:139, bod 34 a tam citovanú judikatúru].

129 V dôsledku toho sa výhrada založená na absencii účinku *erga omnes* zrušovacích rozsudkov musí zamietnuť.

130 Na druhej strane, pokiaľ ide o argumentáciu uvedenú žalobkyňami v odpovedi na písomné otázky položené Všeobecným súdom, ako aj na otázky, ktoré im boli položené v tejto súvislosti na pojednávaní, je namieste konštatovať, že je v každom prípade nedôvodná.

131 Je nutné uviesť, že nariadenie č. 1/2003 nestanovuje, že rozhodnutie, ktorým sa končí správne konanie, je rozhodnutie, ktoré prijme Všeobecný súd. Táto argumentácia *de lege ferenda* – čo nakoniec žalobkyne uznali na pojednávaní – nemá nijaký právny základ v právnej úprave uplatňujúcej sa v tomto spore, a preto nemôže byť základom žaloby o neplatnosť podanej proti rozhodnutiu Komisie.

132 Ďalej je namieste pripomenúť, že článok 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003 stanovuje, že premlčacia lehota uplynie najneskôr posledným dňom, v ktorom bola premlčacia lehota rovná dvojnásobku premlčacej lehoty, ktorá uplynula bez toho, aby Komisia uložila pokutu alebo pravidelné penále. Ďalej článok 25 ods. 5 spresňuje, že maximálna lehota 10 rokov sa predĺži o čas, počas ktorého bolo plynutie premlčania pozastavené podľa odseku 6. Článok 25 ods. 6 tohto nariadenia však stanovuje, že plynutie premlčacej lehoty týkajúcej sa ukladania pokút alebo pravidelných penále sa pozastaví, pokiaľ je rozhodnutie Komisie predmetom konania pred Súdnym dvorom Európskej únie.

133 V prejednávanej veci je nesporné, že Komisia prijala rozhodnutie, ktorým sa žalobkyniam ukladá pokuta pred uplynutím maximálnej lehoty 10 rokov stanovenej v článku 25 ods. 5 nariadenia č. 1/2003.

134 Preto v rozsahu, v akom žalobkyne tvrdia, že v súvislosti k nimi došlo k premlčaniu, je namieste uviesť, že svoju žalobu podali 15. septembra 2010 a že plynutie premlčacej lehoty sa počnúc týmto dátumom prerušilo v súlade s článkom 25 ods. 6 nariadenia č. 1/2003.

135 Prvý žalobný dôvod treba preto zamietnuť v celom rozsahu.

[omissis]

Posúdenie Všeobecným súdom

Pripomenutie zásad

152 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry jedine podniku, ktorý spolupracoval s Komisiou na základe oznámenia o zhovievavosti, možno priznať na základe tohto oznámenia zníženie výšky pokuty, ktorá by sa uložila bez tejto spolupráce. Toto zníženie nemožno rozšíriť na spoločnosť, ktorá počas určitého obdobia trvania predmetného porušenia bola súčasťou hospodárskej jednotky tvorenej určitým podnikom, ale ktorá už v čase, keď tento podnik spolupracoval s Komisiou, nebola jeho súčasťou. Opačný výklad by preto najmä znamenal, že v prípade nástupníctva podnikov by spoločnosť, ktorá sa pôvodne podieľala na porušení ako materská spoločnosť dcérskej spoločnosti, ktorá bola do tohto porušenia priamo zapojená a ktorá by v prípade predaja tejto dcérskej spoločnosti inému podniku mala prípadne prospech zo zníženia pokuty priznaného tomuto poslednému uvedenému podniku z dôvodu jeho spolupráce s Komisiou napriek tomu, že uvedená spoločnosť ani sama neprispela k odhaleniu predmetného porušenia, ani v čase tejto spolupráce nevykonávala vo svojej bývalej dcérskej spoločnosti rozhodujúci vplyv. S ohľadom na ciele sledované oznámením o zhovievavosti, ktorými je podpora odhaľovania správaní odporujúcich právu hospodárskej súťaže Únie, a s ohľadom na zabezpečenie účinného uplatnenia tohto práva totiž nič neodôvodňuje rozšírenie zníženia pokuty priznaného podniku na základe jeho spolupráce s Komisiou na podnik, ktorý tým, že v minulosti kontroloval odvetvie činnosti dotknutej predmetným porušením, sám neprispel k jeho odhaleniu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. apríla 2014, FLSmidth/Komisia, C-238/12 P, Zb., EU:C:2014:284, body 83 až 85; z 19. júna 2014, FLS Plast/Komisia, C-243/12 P, Zb., EU:C:2014:2006, body 85 a 87, a Hoechst/Komisia, už citovaný v bode 148 vyššie, EU:T:2009:366, bod 76).

153 Z tejto judikatúry vyplýva, že kritérium, ktoré sa musí zohľadniť na účely posúdenia, či je potrebné priznať určitému podniku zhovievavosť, je jeho účinné prispenie k odhaľovaniu a zabezpečeniu dôkazov o porušení.

154 Vyplýva z toho tiež, že zhovievavosť sa priznáva podniku, teda hospodárskej jednotke, ktorá existuje v okamihu predloženia žiadosti o zhovievavosť Komisii.

155 Zásadu účinnej spolupráce odzrkadľuje bod 7 oznámenia o výhradách, ako aj jeho bod 11 písm. a) týkajúci sa oslobodenia od pokút, podľa ktorých podnik musí poskytnúť Komisii úplnú, trvalú a rýchlu spoluprácu v priebehu celého správneho konania, a bod 23 písm. b) druhý odsek tohto oznámenia týkajúci sa zníženia sumy pokuty, ktorý stanovuje, že Komisia môže zohľadniť rozsah a trvalosť spolupráce, ktorú podnik preukáže od dátumu svojho prispenia.

156 V dôsledku toho nemožno priznať nijaké zníženie sumy pokuty podniku, ktorý sám účinne nespolupracoval pri zabezpečovaní dôkazov o porušení.

157 Na tomto základe sa Súdny dvor v rozsudkoch už citovaných v bode 152 vyššie domnieval, že spoločnosti, ktorá počas celého trvania dotknutého porušenia bola súčasťou hospodárskej jednotky tvorenej určitým podnikom, ale už nebola jej súčasťou v okamihu, keď tento podnik spolupracoval s Komisiou, nemožno poskytnúť zhovievavosť priznanú hospodárskej jednotke, ktorá účinne spolupracuje s Komisiou.

158 Práve na tomto základe sa Súdny dvor domnieval, že nič neodôvodňuje rozšírenie zníženia sumy pokuty priznanej určitému podniku na základe jeho spolupráce s Komisiou inému podniku, ktorý napriek tomu, že v minulosti kontroloval odvetvie činnosti dotknuté týmto porušením, sám neprispel k jeho odhaleniu.

159 Treba sa domnievať, že vylúčenie poskytnutia zhovievavosti založené na neprispení k odhaleniu porušenia a neexistencii skutočnej spolupráce sa v tejto súvislosti vzťahuje tak na bývalú dcérsku spoločnosť v prípade žiadosti o zhovievavosť podanej jej materskou spoločnosťou, ako aj na bývalú materskú spoločnosť v nadväznosti na žiadosť o zhovievavosť podanú jej bývalou dcérskou spoločnosťou.

Posúdenie v prejednávanej veci

160 V prejednávanej veci je potrebné najskôr pripomenúť, že žiadosť o zhovievavosť, na ktorej možnosť priznania sa odvolávajú žalobkyne, bola podaná 28. júna 2007 spoločnosťou Arcelor España a jej dcérskymi spoločnosťami, spoločnosťou Mittal Steel Company a jej dcérskymi spoločnosťami, vrátane spoločností Arcelor a Tréfileurope a jej dcérskych spoločností, pričom žiadali, aby oslobodenie od pokút alebo akékoľvek zníženie pokuty priznané spoločnosti Arcelor España bolo tiež rozšírené na spoločnosti Emesa a Galycas, pričom Arcelor España zabezpečovala práva týchto spoločností na obhajobu v súlade s predajnou zmluvou, ktorú uzavreli Arcelor España a Companhia Previdente.

161 Je však nutné konštatovať, že napriek výslovných odkazom na spoločnosti Emesa a Galycas v žiadosti o zhovievavosť z 28. júna 2007 tieto spoločnosti formálne neboli súčasťou podniku tvoreného žiadateľmi o zhovievavosť, čo navyše netvrdia ani samotné žalobkyne.

162 Z judikatúry citovanej v bode 152 vyššie vyplýva, že spoločnosti možno priznať zhovievavosť na základe žiadosti o zhovievavosť, v ktorej formálne nevystupuje ako žiadateľ, len vtedy, ak v okamihu podania tejto žiadosti bola súčasťou rovnakého podniku ako žiadateľ.

163 V tomto ohľade je nutné konštatovať, že keďže Emesa a Galycas boli nadobudnuté spoločnosťou Companhia Previdente v roku 2004, neboli už súčasťou spoločnosti Arcelor España v okamihu, keď táto spoločnosť podala svoju žiadosť o zhovievavosť, konkrétne v roku 2007. Komisia preto v napadnutom rozhodnutí správne uviedla, že uvedené spoločnosti už neboli súčasťou podniku, ktorý jej predložil žiadosť o zhovievavosť.

164 Treba poukázať na to, že 5 % zníženie priznané spoločnostiam Emesa a Galycas na základe informácií, ktoré ony samotné poskytli Komisii v roku 2002, bolo rozšírené na spoločnosť Arcelor España vzhľadom na skutočnosť, že v okamihu, keď žalobkyne poskytli tieto informácie, tvorili spolu so spoločnosťou Arcelor España súčasti toho istého podniku.

165 Ďalej treba preskúmať, či vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci a napriek predchádzajúcim úvahám, Komisia mala priznať žalobkyniam zhovievavosť na základe žiadosti o zhovievavosť podanej spoločnosťou Arcelor España.

166 V tomto ohľade je namieste v prvom rade konštatovať, že aktívna spolupráca žalobkýň s Komisiou v konaní, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, sa obmedzuje na informácie, ktoré boli poskytnuté Komisii v rámci ich vlastnej žiadosti o zhovievavosť predloženej 25. októbra 2002, na základe ktorej Komisia poskytla 5 % zníženie výšky pokuty.

167 Žalobkyne síce uvádzajú, že poznámky spoločnosti Emesa predložené spoločnosťou Arcelor España v rámci jej žiadosti o zhovievavosť z 28. júna 2007 pochádzajú od nich, keďže boli vyhotovené v minulosti bývalým zamestnancom spoločnosti Emesa, a že mali významný vplyv na trvanie a závažnosť porušenia.

168 Napriek tomu treba uviesť, že pôvod týchto poznámok a ich nesporná pridaná hodnota nepreukazujú aktívnu spoluprácu žalobkýň s Komisiou. Zo spisu naopak vyplýva – čo žalobkyne nespochybňujú – že poznámky spoločnosti Emesa zaslané Komisii spoločnosťou Arcelor España mala v držbe táto spoločnosť, a nie žalobkyne a je nesporné, že žalobkyne nevedeli o predložení žiadosti o zhovievavosť spoločnosťou Arcelor España, s ktorou Arcelor España zaobchádzala dôverne v súlade s platnými predpismi.

169 V druhom rade správanie Komisie, ktorá v rozpore s tým, čo tvrdí, neinformovala Arcelor España včas a presne o tom, že túto žiadosť o zhovievavosť nemožno rozšíriť na spoločnosti Emesa a Galycas, nemôže samo osebe zakladať právo žalobkýň na priznanie zhovievavosti na základe žiadosti o zhovievavosť spoločnosti Arcelor Espana.

170 Skutočnosť, že Komisia odpovedala na žiadosť o zhovievavosť spoločnosti Arcelor España z 28. júna 2007 až 19. septembra 2008, pričom výslovne nezamietla žiadosť o jej rozšírenie na spoločnosti Emesa a Galycas, môže síce ArcelorMittal España vytýkať Komisii z hľadiska zásady riadnej správy vecí verejných, avšak táto skutočnosť ostáva irelevantná vo vzťahu k možnosti žalobkýň na priznanie zhovievavosť na základe žiadosti o zhovievavosť, na ktorej sa aktívne nepodieľali.

171 Z týchto dôvodov je namieste domnievať sa, že Komisia neporušila ani zásadu riadnej správy vecí verejných a článok 41 Charty základných práv, ani zásadu rovnosti zaobchádzania a zásadu spravodlivého zaobchádzania tým, že nerozšírila na Emesa a Galycas, ktoré na to nemali nárok, zhovievavosť na základe žiadosti o zhovievavosť podanej spoločnosťou Arcelor España a v dôsledku toho im nepriznala rovnaké zníženie pokuty, ako priznala spoločnosti ArcelorMittal España.

172 V dôsledku toho treba druhý žalobný dôvod zamietnuť ako celok.

[omissis]

O trovách

188 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

189 Keďže žalobkyne nemali vo svojich návrhoch úspech a Komisia, ako aj Rada navrhovali zaviazať ich na náhradu trov konania, je opodstatnené zaviazať ich, aby znášali svoje vlastné trovy konania a nahradili trovy konania vynaložené Komisiou a Radou.

190 Navyše podľa článku 139 písm. a) rokovacieho poriadku, ak Všeobecnému súdu vznikli výdavky, ktorým bolo možné predísť, najmä ak žaloba predstavuje zjavné zneužitie práva, môže uložiť účastníkovi konania, ktorý ich spôsobil, povinnosť ich uhradiť.

191 Treba pripomenúť, že v prejednávanej veci Všeobecný súd uznesením zo 16. mája 2014 uložil Komisii povinnosť predložiť dôverné znenie dokumentov, ktoré boli predmetom opatrenia na zabezpečenie priebehu konania zo 17. decembra 2013, ktoré mu Komisia stále ešte nepredložila.

192 Dňa 23. mája 2014 Komisia predložila Všeobecnému súdu nedôverné znenie týchto dokumentov.

193 Uznesením z 12. júna 2014 Všeobecný súd nariadil Komisii, aby predložila dôvernú verziu týchto dokumentov.

194 Komisia vyhovela tejto žiadosti 16. júna 2014.

195 Vzhľadom na významné výdavky, ktoré Všeobecný súd musel vynaložiť a ktorým mohlo byť zamedzené, je namieste zaviazať Komisiu, aby Všeobecnému súdu nahradila časť týchto výdavkov vo výške 1 500 eur.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Emesa-Trefilería, SA, a Industrias Galycas, SA, znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania Európskej komisie a Rady Európskej únie.**

3. **Komisia je povinná zaplatiť Všeobecnému súdu sumu 1 500 eur na základe článku 139 písm. a) jeho rokovacieho poriadku na účely náhrady časti výdavkov, ktoré tento súd musel vynaložiť.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 15. júla 2015.

Podpisy